

Den første buk.

Som jæger er det altid noget særligt, når man har nedlagt et stykke vildt, og det er fuldstændig underordnet om det er en helt almindelig fasan eller en stor kronhjort.

Man betages fuldstændig af dyrets skønhed, og mange gange kan man huske rigtig mange detaljer, om hvordan jagten forløb fra man steg ud af bilen, og indtil man havde skudt og vildtet lå dødt for ens fødder. Men så er der også de gange, hvor man kan genkalde sig alle lydene, lugtene, lyset og alle andre detaljer helt ned i det aller mindste i forbindelse med jagten, som f.eks. når man nedlægger sin første råbuk.

Jeg tror nu at man skal være jæger, for helt at forstå hvordan det er, og hvilke følelser man har og gennemlever, når man står over sin første nedlagte råbuk. Men alligevel så vil jeg prøve at fortælle lidt om min første råbuk.

Historien starter egentlig et helt døgn før, for det havde nemlig regnet hele den foregående dag, og derfor fik jeg den ide at prøve lykken næste morgen. Jeg ved ikke om det er rigtig, da jeg endnu ikke har den store erfaring med rådyr, men jeg havde den antagelse, at på en regnvejrsdag så søgte dyrene læ, og ville derfor søge ud når vejret klarede op, så derfor måtte jeg jo have gode chancer næste morgen for at få et dyr.

Kl. 04:10 lukkede jeg bildøren sagte, tog riflen frem og puttede 3 patroner i magasinet, og begav

mig så lige så stille op af en sti mellem granerne. Jeg havde bestemt mig for et sted på reviret, hvor jeg ville prøve lykken. Her var der før set dyr, men vi havde ikke rigtig prøvet stedet i år, så måske kunne jeg være heldig der.

Jeg gik lige så stille fremad, samtidig med at jeg spejdede ind mellem granerne efter dyr, og så meget nøje efter hvor jeg satte min fod ved hvert eneste skridt, for ikke at komme til og træde på en gren. Jeg kunne nu se det brede åbne stykke bag træerne, som jeg havde bestemt mig for at sidde i, for her var der skud muligheder til begge sider med et fint kuglefang.

Jeg var ikke mere end lige kommet ud fra træerne, før jeg fangede en bevægelse til højre for mig. Jeg stoppede øjeblikkelig, stod helt stille og stod nu foran en flot seksender råbuk, der også var stoppet lige så snart den havde set mig. Jeg bandede indvendig, for der var endnu en halv time til solopgang, så jeg måtte jo ikke skyde. Det føltes som om vi stod der i flere minutter og bare gloede på hinanden, men det har vel kun været et par sekunder. Så drejede den lige så stille af, gik i en stor bue uden omkring mig og forsvandt ind mellem træerne på den anden side af det åbne stykke.

Nå men hvis der var en, så kunne der vel også være to, så jeg fik mig placeret, så jeg havde størst muligt udsyn og gode skud muligheder, og så var det jo bare at vente. Tiden gik, meget langsom synes jeg, uden der kom flere dyr. Men da man begyndte at kunne ane solen over trætoppene, kom der endnu et dyr til syne, denne gang i mellem nogle

små træer og buske ovre på naboens stykke kun en meter fra skellet. Jeg hævede riflen lige så stille, og fangede dyret i kikkerten. Det var en gaffelbuk i bast, og det så ud som om den heller ikke helt havde smidt vinterpelsen endnu. Jeg fulgte nu dyret med riflen, til den var næsten 10 meter fra mig, hvor den så hoppede ind mellem træerne igen og forsvandt ovre på nabostykket, samme sted som hvor den først buk var forsvundet. Ja nu kunne det vel næppe blive mere træls, to bukke på den samme morgen, og uden jeg kunne skyde på nogen af dem. Jeg blev siddende lidt med håbet om at en af dem kom ud igen, men intet skete. Så jeg tog riflen på skulderen, og gik lidt ned af stykket bare for at se om der var noget, men gik så tilbage og kørte hjem. På vejen hjem bestemte jeg mig for, at jeg nu ville prøve lykken igen til aften.

Kl. 18:15 lukkede jeg atter bildøren sagte, tog riflen frem og puttede 3 patroner i magasinet. Der var endnu godt 3 timer til solnedgang, så jeg havde jo masser af tid, derfor bestemte jeg mig for at pürche lidt, inden jeg satte mig over hvor jeg sad i morges. Jeg går op af en mindre sti, der fører op til den anden ende af reviret. Igen så stille bevæger jeg mig fremad, stopper engang imellem og lytter og spejder ind mellem træerne, men der er intet hverken at se eller høre. Jeg når op i den anden ende, hvor jeg står og kigger lidt uden at se det fjerneste. Så jeg går derfor ned til stedet, hvor jeg sad i morges. Jeg får mig placeret på kanten af en grøft, så jeg egentlig sidder ganske behageligt som i en stol. Solen står stadig højt, så det begynder efterhånden at blive meget varmt at sidde der, men jeg holder ud, jeg vil se om ikke jeg kan få en buk. Man kan efterhånden se solen kommer længere og længere ned, der er nu kun godt en time til solnedgang.

Pludselig kan jeg se en busk der bevæger sig meget voldsomt, og der er ellers ikke en vind der rør sig, den er der - så er det nu! Jeg hæver stille riflen, og forsøger at fange noget i kikkerten, men der er intet at se, og det er lige mod solen, så den generer også voldsomt, så det er svært overhovedet at se noget i kikkerten. Så kommer den frem, jeg kan nu se bukken, det er en rigtig pæn gaffelbuk, ikke så stor i opsatsen men fin og uden bast. Jeg får nu fanget den i kikkerten også, den kommer lige mod mig så den står med front til, jeg glider lidt længere ned i grøften jeg sad på for at få et bedre anlæg. Og så går bukken ellers løs på næste busk, så hele hovedet er begravet i busken, den træder lige som et skridt baglæns og virrer lidt med hovedet, den er nu helt synlig og med siden til mig. Jeg krummer fingeren, og der lyder et brag.

Aldrig før har jeg oplevet, at et brag kan være så forløsende. Det følte fuldstændig som om hele verden stod stille, der var overhovedet ingen tanker i hovedet, alt var bare dejligt - i et split sekund. For så kommer spørgsmålene væltende, ramte jeg? hvor ramte jeg? løber dyret? hvad nu?

Heldigvis ramte jeg, jeg ramte også lige hvor jeg skulle, for dyret satte lige som af og tumlede så baglæns ned af en lille bakke, som jeg slet ikke havde set før. Det blev liggende, spjættede et par gange med benene, og lå så helt stille - det var dødt. Jeg sænkede riflen og prøvede at samle mig, ikke fordi jeg var synderlig rystet for det hele gik så hurtigt, fra jeg så busken bevæge sig, og indtil jeg havde skudt, gik der vel kun 10-15 sek. Så jeg var egentlig rimelig fattet, selvom det havde været en stor oplevelse. Jeg gik nu stille frem til dyret, og sikrede mig at det var dødt. Og jeg kunne så også konstatere at skuddet sad perfekt, et lille hul på det venstre blad og et noget større udgangshul på det højre blad, så den nåede aldrig at opdage hvad der skete. Jeg tog fat i dyret og slæbte det op på et mere åbent stykke, så jeg kunne få det brækket, og endnu engang overraskede det mig, det var nemlig en hel del tungere end jeg havde regnet med, men jeg fik det op og fik det brækket. Selvom det nu har set noget lettere ud, når andre har gjort det, end nu hvor jeg selv skulle gøre det. Jeg kørte hjem med min første buk, og den nat sov jeg lige så lidt, som natten før bukkejagten startede.